

Zsigereid egy korlátra vetve, mint hatalmas sálak.
Még sosem láttam arcodat ennyire szépnek,
őkori volt, földközi, talán kikötői, vert ezüst.

Nem ismerem a belekig ható gyönyört,
amiért ott hagytál a téren. Halandó vagyok,
az egyetlen testben kerestem menedéket.

Oláh András

LÁZ

a gyulafehérvári székesegyház előtt
a tér feltúrva: régészek söpriki
össze századok porladó nyomait
derékig járunk a múltban
egy fényképezőgépét babráló
öreg zsidó felfigyel a magyar szóra
néhány botladozó mondat Trianonról
s a pecsétfoltos történelem tetemre hív
a pusztulás hunyora ad ölmeleget
és a lebontott emlékezet
vonatot fest az idő a táborba hurcolt zsidóknak is
és átlebben fölöttünk a meghamisított
múlt áporodott testszaga
a kövekben lakunk – *gyüttmentként* holt lelkek közt –
csöndjükből kiköszönnek az itt porladók
– úgy mentek el hogy itt maradtak:
nekik ez tényleg *anyaföld* –
szomszédok is lehetnénk
köztünk ragyog a kérdés nélküli felelet
miért nem akar lobogni a zászló a bejárat felett
este nehezen alszom el
saját rögeszméimet rendezgetem
s nem értem mit beszélnek kint az emberek
Hunyadi kőszarkofágjának támaszkodom
hallgat bennem konokul az *idegen*
miközben megírhatatlanul alszik tovább
a falakba épített parkinson-kóros történelem